



HERÈNCIA ABANDONADA

Lara Díez Quintanilla

LA VOLCÀNICA

Índex

Sinopsi, argument i descripció	3
Contingut artístic i objectius	4
Fitxa artística i companyia	6
Currículums	7
Crítiques i comentaris	16

Sinopsi

L'Àngela i els seus tres germans van al despatx d'en Felip (l'advocat de la família) per gestionar l'herència que els ha deixat el seu difunt pare. Enmig de la reunió, els tres germans de l'Àngela enceten una discussió que els porta a absentar-se temporalment.

L'Àngela i en Felip es queden sols.

Aquí comença tot.

És aleshores, en l'espai de temps d'espera i confusió, dins un edifici malalt ple d'aires foscos i repressius sostinguts en el temps, que ambdós es precipitaran a un punt sense retorn on només podran renunciar o abandonar-se.

Argument

L'Àngela té tres germans. Ella és l'única dona. Se'ls hi acaba de morir el pare de forma sobtada i han de fer-se càrrec de l'herència: una casa, una empresa i la mare amb Alzheimer en fase 3.

En Felip és l'advocat que s'encarrega de posar ordre a la situació, els coneix de tota la vida, ja que el seu pare també havia estat l'advocat de la família abans de morir.

Enmig de la cita, els germans de l'Àngela tenen una discussió acalorada i s'absenten.

És aleshores quan comença tot. És en l'espai d'espera sostinguda, on governa una certa a - temporalitat, que viatjaran pel record, la confessió i l'entrega de la veritat més íntima de cadascú.

L'Àngela ha fet uns actes promoguts per una situació asfixiant i es troba en aquell estat fràgil on tot és possible. Ella voldria la mà del Felip per atrevir-se a saltar i abandonar.

Descripció

Herència abandonada, va néixer al 2013 com una peça curta que va escriure Lara Díez Quintanilla, junt amb *Jo li posaria Anna*, pel Cafè Bar de la Beckett.

Donat el cas que va tenir molt bona acollida, tres anys més tard es va recuperar, revisada, al festival Mikro Akadèmia del teatre Akadèmia.

Enmig d'aquest procés, l'autora i directora, va decidir convertir aquesta peça curta en una obra de teatre.

LA VOLCÀNICA acull l'obra i reuneix un equip de 6 creadores i creadors que li donaran vida i llum.

L'obra es concentra al despatx provisional d'en Felip i comença quan aquest i l'Àngela es queden sols. Tot passa allà. La idea és que el públic tingui la sensació d'estar tancat en aquell espai que és asfixiant metafòricament i literalment. Tot està en capses i en estat provisional, de transició

L'Àngela acaba d'abandonar a la seva mare en un parc públic de les afores de la ciutat. Vol trencar amb tot, vol rebentar-ho tot, vol provocar, vol recuperar deu anys de la seva vida.

Quan es troba a soles amb en Felip, sent la profunda necessitat de fer-lo particip del seu procés i d'unir-se a ell per fugir.

En Felip es un advocat reprimit, tancat i centrat amb la seva feina. No sent cap tipus d'atracció ni connexió amb l'Àngela però els atemptats d'ella l'arrossegaran a una tempesta d'energia destructiva en la que s'acabaran agredint emocionalment i físicament.

Contingut artístic

Volem parlar de l'herència. L'herència que tots tenim preparada abans de néixer i la que ens deixen després de morir.

Volem entendre què passa si ens deixem arrossegar per aquest *chapapote* format pel que ens veiem obligats a fer i a donar continuïtat si volem complir expectatives familiars i no ser una decepció.

Tenim la necessitat de pensar en les relacions familiars, especialment les frateres, i com es creen els espais i llocs de cadascú en aquests sistemes. Com es reparteix l'amor dels pares i com s'experimenta aquest repartiment.

Volem transmetre com la mort del pare en una estructura familiar patriarcal, crea un terratrèmol estructural en la que es qüestionen rols, llocs, espais, drets i deures.

Volem comunicar el dolor de tenir un membre important de la família (per exemple, la mare) amb una situació de dependència absoluta i com això obliga a l'organització dels membres que l'envolten i els sacseja emocionalment. Hi ha un debat important entre el que un vol i el que ha de fer i una gran ambivalència d'amor - odi amb la persona afectada que volem estudiar.

Ens atreu molt submergir-nos en les passions humanes, en els desitjos foscos, en les perversions i en els actes ràpids, instintius, que suposen pèrdues de control i de consciència momentània i que precipiten una cadena de desastres sense retorn.

Volem avalar la teoria que diu que com més repressió del desig, com més es silencien les necessitats personals i com més es viu una vida que suposadament s'ha de viure i no la que es vol viure, més perversió, més vicis, més addiccions, més crims, més traïcions i més actes que danyen a un mateix i als que estan al voltant.

Volem pensar en les maneres i les opcions que tenim les persones per sortir de situacions fixades, *cronificades* i socialment establertes, quan no tenim gaires recursos emocionals per fer-ho.

En definitiva, volem estudiar i investigar com gestionem allò que ens ve donat, la nostra herència.

Objectius

Transmetre els continguts anteriors en una obra d'una hora de durada, amb dos personatges i un sol espai.

Provocar al públic la sensació d'estar atrapat en un punt de no retorn, d'abisme i de fractura, que pot provocar qualsevol reacció inesperada.

Transmetre com una situació quotidiana pot quedar completament desbordada si els implicats es treuen el filtre social.

Endinsar als espectadors en l'acció dramàtica de manera que puguin sentir-se dins del despatx d'en Felip.

Crear empatia amb les misèries i el patetisme dels personatges i convidar a la reflexió de quines herències volem abandonar.

Reflexionar sobre com es pot viure fent veure que coses molt significatives que un mateix ha viscut, no han passat.

Fitxa artística

Text i direcció: Lara Díez
Quintanilla.

Intèrprets:

Ramon Bonvehí.

Francesca Vadell.

Escenografia: Carles Royo.

Vestuari: Catou Verdier.

Il·luminació i so: Xavi
Gardés.

Producció: LA VOLCÀNICA.

Currículums equip:

Text, direcció i LA VOLCÀNICA: Lara Díez Quintanilla

www.laradiez.com



Títol superior en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. (2010)

Psicòloga llicenciada per la Universitat Oberta de Catalunya. (2011)

Psicoterapeuta de grups i famílies per Grup Alfa. (2013)

Premi crítica Serra d'Or a millor espectacle 2018 per Herència abandonada.

Lara Díez Quintanilla, nascuda el 23 de novembre de 1985, és actriu, psicòloga i autora teatral i literària. Completa la seva formació fent d'orient extern al Postgrau de Guió de *Minoria Absoluta* a la Blanquerna i amb Sergi Belbel (2016) fent el seu curs per actors i dramaturgs a la Sala Beckett i formant part d'un dels seus grups de treball anomenat PERIPÈCIES, on hi treballa actualment i n'és coautora de tres obres "*Fantasmes de Pau i Justícia*", "*IF- FI*" i "*Por*".

<http://www.salabeckett.cat/es/laboratori/grup-peripecies-projecte-fantasmes/>

A l'any 2009, va fundar la companyia Retret Teatre www.retretteatre.net amb la que té, actualment, tres espectacles en gira dels que n'és coautora i codirectora: "*I la Colometa es trobava a Bearn*", "*La Plaça dels llops*", "*Terra trencada*" i "*Háblame de Lorca, Miguel*" (Porta 4, desembre 2013)

<https://www.teatrebarcelona.com/espectacle/hablame-de-lorca-miguel>)

Ex membre de "*El mercat de veus*", una associació de narradors de contes amb els que va estar en gira com actriu i autora per la Xarxa de Biblioteques de la Diputació de Barcelona entre els anys 2008 i 2014. Són d'aquest període els seus contes "*El castell de sucre*", "*La princesa de la Seu Vella*" i "*L'escultor màgic*".

<http://mercatdeveus2.blogspot.com.es/2011/03/qui-som.html>

Ha estat directora i adaptadora teatral de les produccions del Grup de Teatre l'Acudit d'Alfarràs entre els anys 2009 i 2015. Un grup de teatre de 50 persones amb edats compreses entre 5 i 44 anys. Ha dirigit i adaptat els guions de "*Mamma mia!*", "*Moulin Rouge*", "*Grease*", "*El Rei Lleó*" i "*Chicago*". També va escriure l'obra original "*La màgia dels contes*" dedicada i adaptada pels nens del grup d'entre 5 i 14 anys.

<http://grupdeteatrelacudit.blogspot.com.es/>

Després d'aquesta experiència va adaptar per encàrrec del Grup de teatre de Tremp "*La Bella i la Bèstia*" i va escriure per encàrrec del Grup de Teatre de Salou del Batxillerat artístic "*Menjar d'amor*".

Fundadora de la companyia LA VOLCÀNICA on ha escrit i dirigit "*L'any dels 30 o la magdalena*" (Teatre Gaudí, juny 2015), "*Amor Punt Com*" (Microteatres Barcelona, febrer 2016), "*Notícies del futur*" (premi Festival Píndoles, juny 2016), "*Jocs perillosos*" (Premi Festival Píndoles, juny 2017 i premi Mikro Akadèmia, juny 2018) i *RRHH* (actualment en gira).

És l'autora de "*Atrévete*", curtmetratge estrenat al febrer de 2017 i de les obres "*Herència abandonada*" (ÀTIC 22 del

Teatre Tantarantana, desembre 2018) "*Omplint el buit*" (LA GLEVA, maig 2019) i "*Les oblidades*" (TEATRE AKADÈMIA, maig 2019) <http://teatreakademia.cat/espectacle/les-oblidades-premi-teatre-akademia/>

És l'autora de les obres de teatre "*La nostra parcel·la*", "*Jo, Emma. Tu, Roger*" i "*El SENSESPAI*".

El 3 d'abril de 2019 li van atorgar el premi crítica Serra d'Or al millor text 2018 per "*Herència abandonada*".

Al juliol 2019 va esdevenir autora catalana de l'Obrador Internacional d'estiu de la Sala Beckett.

Intèrprets: Ramon Bonvehí



Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona i en Ciències Polítiques per la Universitat Autònoma de Barcelona. Com a actor, ha participat en muntatges teatrals com: Ifigènia a Taurida de C. Guimond de la Touche dirigit per Montse González, Companyia La Tup (Teatre Principal de Maó, Menorca) Herència abandonada de Lara Díez Quintanilla (Teatre Tantarantana, Barcelona), Calla, Hamlet, calla de Carla Rovira (Festival Temporada Alta), Màtria de Carla Rovira (Fira Tàrrega, Escenari Joan Brossa, Barcelona), Troianes 15 versió de Jean Paul Sartre de Troianes dirigit per Anna Estrada, Companyia La Pell (Teatre Akadèmia, Barcelona), Hivern de Jon Fosse dirigit per Ester Roma (La Seca Espai Brossa, Barcelona), Sunset Park de Paul Auster dirigit per Ivan Padilla, (Teatre Gaudí Barcelona), Bartolomé encadenado de José Sanchis Sinisterra dirigit per Antonio Simón, (Teatre Grec - Festival Grec de Barcelona), Antígona de Jordi Coca dirigit per Montse González Parera (Teatre de Ponent de Granollers), Notificaciones de Yago Alonso i Carmen Marfà (minitea3, Barcelona), Oceà d'Alessandro Baricco dirigit per Ivan Padilla (Versus Teatre de Barcelona), Llàstima que sigui una puta! de John Ford dirigit per Anna Estrada, Companyia La Pell (Teatre Akadèmia, Barcelona), Hurlyburly de David Rabe dirigit per Gerard Iravedra companyia Waltzing Teatre (Teatre Tanatarantana, Barcelona), Macbeth de William Shakespeare dirigit per Albert Viñas (Festival de Almagro 2010), Uns amors, uns indrets, escrit i dirigit per Víctor Sánchez (Sagunt). Com a membre del projecte "La Borda Teatre", ha participat a Alicia bajo tierra, amb direcció

de Michal Derlatka, *Bodas de Sangre* de F. García Lorca, dirigit per Ester Roma, *La intrusa* de Maurice Maeterlinck, dirigit per Jorge Gallardo. Actualment està assajant 'Posaré el meu cor en una safata' obra de creació de l'artista resident del Teatre Lliure de Barcelona, (estrena desembre 2019 Teatre Lliure de Barcelona). En televisió ha participat a *La Riera* dirigida per Esteve Rovira i *Llegendes Urbanes*, produccions de Televisió de Catalunya.

Intèrprets: Francesca Vadell



Francesca Vadell Cubells (Manacor, 1986), és actriu llicenciada per l'Institut del Teatre de Barcelona, dramaturga i professora de veu en la Tècnica Fitzmaurice VoiceWork®. Ha ampliat els seus estudis a Londres, Itàlia i Nova York.

Cursos amb Andrés Lima, Jorge Sánchez i Sergi Belbel, a la Sala Beckett completen la seva formació.

Els darrers muntatges on ha participat són: *IF-Fi* (projecte Peripècies) i *Por* de la Sala Beckett de Barcelona, dirigit per Sergi Belbel.

Herència Abandonada, de Lara Díez, al Teatre Tantaranta, *Brossat*, guanyador de la Càtedra Brossa, representat a la Seca Espai Brossa de Barcelona o *7 i diumenge 7*, al Teatre Maldà, dirigit per Rafel Duran, entre altres.

Altres espectacles són: *Rostoll Cremat*, de Toni Gomila i direcció d'Oriol Broggi; produït pel Teatre Principal de Palma i el Festival Grec de Barcelona. *Cendres*, *Cartografia de l'exili* de Joan Tomàs Martínez i direcció de Xavi Martínez, són un dels darrers muntatges.

És membre fundadora de la companyia Retret Teatre. Els darrers muntatges han estat: *Háblame de Lorca, Miguel, Sunset Park* al Teatre Gaudí de Barcelona o *La Magdalena o l'any dels trenta*, de Lara Díez al mateix Teatre Gaudí de Barcelona, entre d'altres.

Ha fundat la seva pròpia companyia Cia Na Maia. La primera obra que han creat ha estat *Codi a Nai*, conjuntament amb Antònia Monroig. Biografies, històries de vida, ha estat el segon espectacle crea amb amb el suport de la Fundació Mallorca Literària. Amb Alícia Olivares han creat *Mirall de la veu i el crit*, basat en la poètica de Jaume Vidal Alcover.

També és gestora cultural per la UOC i ha treballat durant sis anys com a docent a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Escenògraf: Carles Royo



Titulat en tècnic superior de realització audiovisual per I.T.E.S i graduat superior, al European Film Centre de Barcelona en especialització de guió i direcció.

Completa la seva formació audiovisual fent un seminari de guió cinematogràfic al *European Filma Centre* de Barcelona.

Com a realitzador durant el període que compren del 2002 al 2005 va dirigir 11 videoclips de diferents grups de musica que formaven part de la discogràfica de música independent B-Core de Barcelona.

En el camp del curtmetratge ha participat en una 30 de projectes realitzant funcions tant de script, com d'ajudant de direcció i ajudant de direcció artística.

Ja formant part del departament d'art ha participat en llargmetratges entre els que cal destacar "Mariposas en la Luz" co- produccio Argentina- Holandesa- Espanyola, també "Febrero" dirigit per la Silvia Ker i "Estrella" protagonitzada per la Carmen Matchi. També format pel departament d'art ha participat en una 70 d'anuncis de publicitat tant d'ajudant com d'attrezzista i assistent de rodatge. El 2003 va treballar dintre del departament de construcció a l'obra de teatre "POE" de *Dagoll Dagom*.

Pel que fa a la seva incursió en el mon de la televisió sempre dintre del departament d'art i tant com a ajudant, attrezzista, muntador de decorats o assistent de gravació, cal destacar els 10 anys dintre de la productora de El Terrat participant en programes com: "HOMO ZAPING" durant 5 anys, "BUENAFUNETE" durant 4 anys per Antena3 i la Sexta, "El Programa de Berto" per la Sexta, "La Guerra de los Mandos" i "Porfin has Llegado" per TV1, "ZOOMBIES" dirigit per Berto Romero per TNT, "Peta Zetas" per Antena3, "REPLICA" per Tele5 i "Phenomenos" per la Sexta entre d'altres.

Actualment i des de fa 4 anys forma part del departament d'art com ha ajudant d'ambientació del programa d'humor "POLONIA" de la productora MINORIA ABSOLUTA

Vestuari: Catou Verdier



Figurinista i productora de vestuari. Desembarco a Catalunya de la mà dels Comediants al 1982, i m'hi quedo. He passejat per el món del teatre, de la dansa i l'opera amb La Fura dels Baus, Cesc Gelabert, Dagoll Dagom, El Tricicle. He anat una mica al cinema. He fet televisió. En l'actualitat soc responsable del departament de vestuari de Polònia i Crackovia (TV3) per Minoria Absoluta.

Els seus darrers dissenys de vestuari són al 2014- *MAGICAL HISTORY CLUB* (Minoria Absoluta), al 2011- *TERRAT PACK* (Buena Fuente, Berto, Corbacho), al 2006- *ORION* - (Gelabert/Azzopardi) i al 2005 *METAMORFOSIS* - (La Fura dels Baus) , entre altres. Va ser cap de vestuari al Terrat entre 2004 i 2012 al programa de Buena Fuente (Antena 3, La Sexta).

A fet altres treballs com *DESFILE A.BASI-Tardor/Hivern 2002/2003*, la direcció artística de *HISTORIA DE ESPAÑA.-C-D Room Ed. Planeta-Tiburón T.V-Direcció: Javier Vizo* o la realització de 6 Vestits pintats a mà sobre seda, entre molts altres.

A l'any 2000 també va realitzar 54 màscares de pell sobre dissenys de J. Guillen a *-MARAVILLAS de Cervantes. - Compañía Nacional de Teatro Clásico* i, si anem més enrere, a l'any 1990 va fer la producció de *TERRÍFIC* del Tricicle i va ser la *Tour Manager* de l'*SLASTIC* a les gires internacionals. També ha traduït al francès "*Sol Solet*" dels Comediants (Edicions MILAN).

Il·luminació i so: Xavi Gardés.



Actor i dissenyador de llum i so teatral. Cursa la formació tècnica superior de So i es llicencia en Comunicació Audiovisual, alternant la formació tècnica amb la formació actoral. Inicia la seva carrera professional com

a tècnic de so en concerts des de l'any 2004 i des del 2007 s'especialitza tant en el disseny de so com en la il·luminació teatral treballant amb diferents companyies i en diverses sales del circuit català, amb directors com Marc Angelet, Marta Buchaca, Antonio Calvo, Jordi Casanovas, Clàudia Cedó, Guillem Clua, Marc Crehuet, Llàtzer Garcia, Carol López, Carles Mallol, David Pintó, Sergi Pompermayer, Montse Rodríguez... i és, alhora (des de 2012), el cap tècnic de la Sala FlyHard. Des de l'any 2005 compagina la feina tècnica amb la feina d'actor de carrer en diversos espectacles de les companyies Teatre Tot Terreny de Quimet Pla (2005-2011) i R(teatre)D (2006-2013), intervencions televisives (El cor de la ciutat, Llegendes urbanes, 13 anys i un dia, El Crac) i és actor habitual de doblatge, narració documental i locució publicitària.

Crítiques:

Gema Moraleda, Somnis de teatre - 9-12-12

<http://somnisdeteatre.com/herencia-abandonada/#more-5375>

Segurament molts coneixeu la seva cara (és el que té sortir a la tele en un dels programes més coneguts de casa nostra), però potser no el seu nom. I penso que hauríem de començar a tenir-lo a mà perquè en sentirem a parlar. Jo vaig descobrir la faceta de dramaturga i directora de la també actriu **Lara Díez** al **Festival Píndoles**, amb textos com ara **Notícies del futur**, **Jocs perillosos** o **RRHH** (els dos primers entre els guanyadors de les seves respectives edicions) que ja mostraven una gran habilitat a l'hora de crear situacions i personatges interessants, amb capes i conflictes; i també gràcies a la seva participació al projecte **Peripècies**, però el que vaig veure dijous passat a la sala **Àtic 22** em va confirmar que estem davant d'un nom que és sinònim de qualitat i intel·ligència.

Herència abandonada ens situa en el despatx provisional d'un advocat (ha hagut de refugiar-se allà perquè l'edifici on acostuma a exercir està malalt) que està llegint el testament d'un amic de la família. Els tres germans mascles han començat a discutir i s'ha quedat sol amb la germana, la única dona de la família, esperant que els altres tornin per poder acabar els tràmits. La situació comença a esdevenir estranya quan entenem que la germana té altres plans.

Només amb dos personatges **Lara Díez** crea un univers sencer de records, malentesos, amors, odis i responsabilitats que cauen sobre les espatlles d'un home i una dona amb vides convencionals que, malgrat les aparences, mai no han

controlat del tot. A través dels seus conflictes personals el text n'aborda altres de més universals, com ara la gestió de les cures a les famílies (i la seva relació amb el gènere), el desig, l'autonomia personal o el dol, però ho fa d'una manera integrada, sentida i viscuda, impossible de separar de la trama mateixa.

Els protagonistes, un home correcte i educat, una mica ensopit, i una dona literal i decidida, una mica superada pels esdeveniments, els interpreten magistralment **Ramon Bonvehí** i **Francesca Vadell**. Tots dos porten el ritme de la funció regulant constantment la intensitat i el tempo d'unes escenes que necessiten tota la seva precisió per no perdre ni un bri de força. És el seu encert (i el de la directora) el que aconsegueix que el text no perdi mai el pols, sense caure en la farsa o la comèdia ni prendre's massa seriosament.

Menció especial mereix l'escenografia de **Carles Royo** que, ajustada fins el més mínim detall, ens fa creure en tot moment que el que veiem és, sens dubte, un despatx real i que, quan marxem, el protagonista hi seguirà treballant.

Herència abandonada pot semblar un text innocent a simple vista, un exercici d'estil ben confegit i executat, però va farcit de càrregues de profunditat i reflexions deixades a cada rèplica perquè nosaltres, els espectadors, ens les enduguem a casa. Un espectacle rodó i del més alt nivell. Una d'aquelles joietes que apareixen de tant en tant a les sales independents.

Xavier Pijoan, Teatre Barcelona - 9-12-18

<https://es.teatrebarcelona.com/recomendacion/herencia-abandonada-xavi-pijoan-140959>

Petit gran teatre

1. "Es fa teatre a qualsevol lloc" deia, amb escepticisme, la meua veïna a l'Àtic22 del **Tantarantana**, i en efecte se'n fa a tot arreu, només cal un espai diàfan, uns actors i públic. La **Lara Díez Quintanilla** ens rep al final de les escales i ens convida a seure. Creua l'escenari i ocupa la seva localitat entre els espectadors mentre en **Ramon Bonvehí** ocupa el seu lloc a l'escenari.

2. De sobte, la sospita que quelcom fosc xiuxiueja per sota les evidències de l'obra ens assola. La força amb què la directora captura turbulències del comportament reconeixibles com a desordres originats per l'ordre instal·lat fora del despatx d'un edifici malalt. La intensitat no desemboca en desassossec gràcies a algunes esclatxes d'ironia i humor que esberlen el bastiment del joc i desmuntin els seus mecanismes.

3. Ni rastre de gesticulació redundant i irrespectuosa amb l'espectador, tot és subtileza, un text ritmat amb precisió, pauses curulles de contingut... Hi ha a *Herència abandonada* la voluntat ferma d'allunyar-se del realisme per acostar-nos la realitat mitjançant una mirada endins que amaga un malestar que ens és familiar.

4. *Herència abandonada* també és una obra d'actors. De fet, Díez obre amb humilitat, el camí per a què Cesca Vadell i Ramon Bonvehí despleguin el seu talent s'elevin i nosaltres ens elevem amb ells. L'espectacle interpretatiu de tots dos és profund i emocionant que paga la pena de veure.

Herència abandonada ressona a Barcelona i duu aires de Haneke, Lupa o Bernhard. Llarga vida.

<http://enplatea.com/?p=20097>

Espléndido, perturbador y pasional estallido de lo más intrínseco

Una arrebatadora sorpresa nos espera en el [Teatre Tantarantana](#). La nueva propuesta de **La Volcànica** nos regala la que probablemente sea la experiencia más perturbadora y certera de nuestra cartelera. Con **Herència abandonada** encontramos una obra que nos sitúa ante una dramaturga imprescindible para (re)conducir el actual timón del teatro contemporáneo.

Lara Díez Quintanilla nos atrapó con su interpretación en [La noia de la làmpada](#). No solo en esa ocasión, pero especialmente. Su carácter, personalidad, índole e idiosincrasia como actriz son tanto o más potentes como directora y dramaturga. Lo que sucede aquí es tan insólito como bienhechor y auxiliador. También demoledor de los hábitos y costumbres más o menos aceptados como adecuados o correctos. Cómo a partir de esta actitud formal se puede analizar la angustia vital de los dos protagonistas y cómo se consigue crear una atmósfera en la que lo más privado sale a la luz y se convierte en una bomba de relojería que detona cualquier aplicación práctica o simbólica que podamos atribuir al concepto o idea de herencia es algo impresionante (e impresionable). Inaudito, chocante y todo lo que se quiera pero, lo más importante, asombroso y sensacional.

La propiedad psicológica del teatro se explota aquí hasta sus últimas consecuencias y nos sitúa en un terreno mucho más inexplorado de lo que pueda parecer en un primer momento. La gran proeza de **Díez** es convertir lo que en manos menos hábiles podría resultar peligroso y doloroso (quizá

hasta dañino) en algo duro pero tan minuciosamente desarrollado que nos discierne y nos explica, sin violentar o abrumar gratuitamente. A partir del cuestionamiento asistimos a una lección magistral de aprendizaje emocional. Si el teatro es un espacio de libertad, aquí se utiliza para liberarnos de cadenas y darnos la opción de situarnos en el lugar y momento exactos de nuestra cartografía emotiva.

Esto se realiza por contraste entre los dos personajes presentes en escena. También de los ausentes y evocados, utilizados de modo magnífico y desencadenante. Mediante la observación de Àngela y la sorpresa y reacción de Felip se establece un ejercicio tan liberador como consciente y que en todo momento plantea posibilidades y no verdades absolutas. El drama de los protagonistas, y que aprehendemos de modo casi imperceptible, será precisamente esa dificultad para llegar al mismo lugar y en el mismo momento. Un dominio para remover desde lo implícito que nos deja completamente expuestos ante nosotros mismos. De algún modo, la creadora de la propuesta vincula su faceta de psicóloga y dramaturga para crear una pieza teatral exquisita y apabullante. Transgresora con sentido, compromiso, honestidad, razonamiento, perversión y desgarró.

Dos personajes que se cuentan entre lo más granado de la dramaturgia reciente y lo mismo sucede con sus intérpretes. El empuje, genio y vitalidad de **Francesca Vadell** la convierten en un verdadero y magnífico proyectil de sabiduría escénica. Debe aparecer en pleno shock y a partir de ahí desarrollar y transmitir todo lo que su personaje lleva una vida entera asimilando. Su dominio del lenguaje, del tono y de la voz es implacable e impecable. Enriquece el texto con cada exhalación, con cada mirada, con su presencia. Con su progresivo traslado de lo atónito e

inamovible a lo desenfrenado. Su trabajo y expresividad corporal nos dejan boquiabiertos y captan hasta la última coma del texto. **Ramon Bonvehí** se sitúa en ese mismo nivel y se enfrenta a una labor complicadísima. A partir de la escucha él también deberá plasmar todo el recorrido en paralelo al de su compañera pero desde una reticencia que lo lleva de lo estoico a lo incendiario. Contención y anticipación al mismo tiempo. Una expresividad facial increíble y que nos muestra la crispación y el viaje interior del abogado al que representa de un modo soberbio. Un triunfo de la verosimilitud. Ver y escuchar para creer. Emoción a raudales la que consiguen crear en los espectadores.

La escenografía de **Carles Royo** se adecúa a los requerimientos de la propuesta y aprovecha las posibilidades que ofrece el **Àtic 22** de un modo excelente. Resulta muy importante que el espacio no se evoque sino que nos reciba y nos incluya. El despacho provisional en que se transforma el decorado no es sino un fantástico símil de la mudanza en la que se encuentra su inquilino, algo que refuerza la no menos esmerada iluminación de **Xavi Gardès** y que amplía el vestuario de **Catour Verdier**. Juntos consiguen connotar tanto lo intrínseco como lo externo pero también condicionante y constrictivo de los personajes. Piezas que se han habituado a vestir y que de algún modo los oprimen y los expulsan de sí mismos. Sin duda, una labor conjunta que ayuda a desarrollar el apasionante lenguaje interno de la función.

Finalmente, **Herència abandonada** supera cualquier expectativa con la podemos acercarnos a la experiencia teatral. Una ejemplar muestra de que no hace falta objetivar para que la persuasión, la reflexión y la empatía nos tomen de la mano y aúnen fuerzas para provocar una sacudida tan transgresora como profunda y elaborada. Desde

un formalismo y una premisa inicial en la que todos nos podemos sentir reconocidos a una convulsión psicológica descomunal, concreta y palpable. Años y años (quizá vidas enteras) de aprendizaje emocional y racional condensadas en una hora definitiva y definitiva. Extraordinaria función teatral.

Neus Mónico, Teatre Barcelona - 15-12-18

<https://es.teatrebarcelona.com/recomendacion/herencia-abandonada-neus-monico-fernandez-143199>

Herències

"Herència Abandonada" és la quarta producció de la companyia **La Volcànica**. Es tracta d'una obra escrita i dirigida per l'actriu **Lara Diez Quintanilla**, i interpretat per **Francesca Vadell** i **Ramon Bonvehí**.

"Herència abandonada" és una tragicomèdia que ens parla de les herències de la vida: les materials, les emocionals i la dels caràcters adquirits. Són aquelles motxilles que portem a les nostres esquenes i que ens costen tant de desempallegar-nos i d'oblidar. Rols i obligacions que se'ns han estat atorgades per imposició externa, com el fet de que la noia sigui qui hagi de cuidar dels pares, la responsabilitat del primogènit, el fill gran dirigir l'empresa o seguir amb el negoci familiar (ofici o carrera universitària).

Els actors, **Francesca Vadell** i **Ramon Bonvehí**, interpreten a l'Àngela i al Felip, dos personatges que es troben en aquesta situació. Felip és advocat per obligació, és

l'enèsim hereu d'una nissaga d'advocats. L'Àngela és l'única noia de quatre germans i la seva herència ha estat la de cuidar de la mare malalta d'Alzheimer. És precisament aquesta malaltia la que li farà reaccionar i trobar la manera de fer alguna cosa diferent del que s'espera d'ella. Ella s'allibera de tot i intenta convèncer en Felip que faci el mateix.

Triar com viure i trencar amb les obligacions no és gens fàcil, us ho dic per experiència. Jo portava molt de temps arrossegant una motxilla plena d'obligacions a les esquenes, cada vegada pesava més i em pensava que era impossible desprendre d'ella. Un dia ho vaig fer i no va passar res. Bé, si que va passar una cosa, vaig poder caminar més lleugera. Em vaig sentir alliberada.

Tots som necessaris però ningú és imprescindible. De vegades és necessari trencar i abandonar, per poder-se alliberar d'aquelles càrregues socials, culturals i familiars que moltes vegades arrosseguem.

"Herència abandonada" és un espectacle d'aquells que en diem rodó i que us recomano que no us el perdeu. Un text genial, uns actors extraordinaris i una magnífica direcció.

IMPRESINDIBLE!!!

Juan Carlos Olivares, Teatral.net -17-12-18

<https://www.teatral.net/critica/herencia-abandonada/>

Situació d'entrada anodina: una dona i els seus tres germans visiten el despatx del seu advocat per resoldre un litigi d'herència. Germans desapareguts. Ella sola amb el lletrat. Els dos vestits amb la correcció de les persones de bé. L'entorn burocràtic tan buscat per autors polonesos i txecs per aplicar un treball de demolició de l'ordre i

els bons costums. Lara Díez Quintanilla és una autora encara amb poc bagatge. Per això sorprèn la singularitat i maduresa de la seva mirada dramàtica, la valentia de transitar per atmosferes poc usuals. Humor, angoixa, repressió, violència, traumes i desitjos soterrats sense perdre les formes.

Pertorbar la normalitat amb innocents però devastadores repreguntes d'un gran personatge (la dona) que avança com un bulldòzer en la febril determinació de trencar amb l'herència. Perdedora que aprofita una crisi familiar per a torçar el seu destí, encara que hagi de atropellar-ho tot. El primer, el seu advocat. Quintanilla, també directora d'aquest recomanable muntatge, aconsegueix que Francesca Vadell se submergeixi en aquesta bomba de rellotgeria amb cara de senyora de províncies d'una pel·li de Bardem. Aguanta l'investida amb solvència, estupor i misteri Ramon Bonvehí.